

готви¹⁾. За тази имъ смѣлость ще е помогнало и обстоятелството, че въ Пиротъ сж били вече великиятъ везиръ Кабръзли Мехмедъ паша, заедно съ своята свита, състояща се отъ Арифъ бей, Бесимъ бей и Гаврилъ бей Кръстовичъ, отъ които назначилъ слѣдствена комисия срѣщу владиката Антима. Резултата на слѣдствието било заточението на владиката, станало на 16 юли²⁾. Въпрѣки всичко туй, пиротчани, както и самоковци, не се рѣшали да поискатъ българинъ владика, защото се бояли да не имъ възразятъ, че нѣмало такъвъ и въ София, която била по-голѣма и, дѣто имало много по-образовани хора³⁾.

Слѣдъ Антима за владика билъ изпроводенъ нѣкой си Софрони, оставилъ споменъ съ своето сребролюбие и скжперничество. Той билъ принуденъ отъ населението да забѣгне въ манастиръ. Обаче въ книгата на Бурмова се поменава като пиротски митрополитъ Доротей, който е участвувалъ въ патриаршеския съборъ, свиканъ на 4 февруари 1861 год. Както се знае, този съборъ рѣши заточението на Илариона, Авксентия и Паисия Пловдивски⁴⁾. Прѣзъ 1869 г. пристига въ Пиротъ другъ митрополитъ, Партени, отъ устата на когото населението чува за пръвъ пътъ богослужение и проповѣдь на български езикъ. Но къмъ 72 год. се повдига оплакване и противъ него, защото и той, като прѣдшественицитѣ си, е обичалъ повечко паритѣ. За изслѣждане на недоразумѣнията между него и населението сж отивали въ Пиротъ дяконъ Иосифъ, отпослѣ екзархъ, като екзархийски пратеникъ, а слѣдъ него митрополититѣ: Григори, Доситей, Милетия и Иларионъ. Най-послѣ митрополитъ Партени бива повиканъ въ Цариградъ, дѣто и починалъ, а на мѣстото му билъ изпратенъ Евстати, интерниранъ послѣ отъ сърбитѣ въ вжтрѣшността на Сърбия⁵⁾. Но въпрѣки гонението на Партения, което, както се вижда и отъ статията на Христова, било изкуствено подържано отъ нѣколцина чорбаджии, които имали интересъ да виждатъ българската община раздѣлена, той се е чувствувалъ добъръ и истински българинъ. Достатъченъ е слѣдния документъ, за да се увѣримъ въ това:

¹⁾ Тамъ, г. II, бр. 64, стр. 171 отъ 8 юни 1860 г. Този фактъ редакцията посочва на българитѣ отъ Скопие, Враня и Видинъ за наизиданне.

²⁾ С. Христовъ, стр. 305.

³⁾ България, г. II, бр. 90, стр. 586, кол. 3 отъ 7 декември 1860 г.

⁴⁾ Бурмовъ, стр. 413—414.

⁵⁾ С. Христовъ, стр. 309—310.